

джубе като попъ. Таквизъ учителски дрехи имаше даскалъ Грую и даскалъ Петъръ, а за тѣхъ трѣбвахъ много пари. Съ моята сиромашия азъ видѣхъ, че не ще мога никога да се сдобия съ такова облѣкло, та не вѣрвахъ и че ще мога нѣкога да учителствувамъ въ Клисуре, което много желаехъ.

Една среща

Азъ взехъ да се примирявамъ съ сиромашията си и преклонихъ глава, да да ида на занаятъ, па каквото ще да става. Това щѣхъ на направя въ понедѣльникъ на 26 юлий. Затова въ недѣля вечеръ отидохъ за последенъ пжтъ въ черква, като свободенъ, та почетохъ и попѣхъ и се помолихъ да благослови Богъ да ми бжде лека иглата и благополученъ занаята. Следъ отпускъ, на излизане отъ черква азъ вѣрвѣхъ следъ дѣдо хаджи Сава, единъ отъ общинскитѣ старѣи, грамотенъ човѣкъ. Като излѣзохме отъ пжтнитѣ врата, азъ го поздравихъ съ

— Добъръ вечеръ, дѣдо Хаджия! и си отминахъ.

— Далъ ти Богъ добро, юначе! отвърна ми той и каза:

— Почакай, не отминавай; ела да поседнемъ тукъ на пейката!

Азъ се повърнахъ и седнахъ до него.

— Какво правишъ? Учишъ ли се, учишъ ли се?

— Учихъ се, дѣдо Хаджия, и изучихъ се, и утре вече отивамъ чиракъ, за да изуча и занаята-абаджия.

— Нѣма ли да учишъ повече нѣщо?

— Нѣма, дѣдо Хаджия; всичко изучихме при даскалъ Груя, и той отива занаятъ да даскалува въ Панагюрище.

— На писмо учихте ли се?